

HUSZÁR ZOLTÁN

Találkoztunk, aztán elváltunk

Látom magamat itt ősz hajjal
a padon ülni.
Sétabotam a kezemben.
Ballábamon mamusz,
a jobbon még cipő.
(A jobblábam mindig erősebb volt,
mint a bal)
s nézem a nőket, hogy lebegnek
a tó fölött.
Most rámnéz az öreg.
Az arca éppen olyan, mint az enyém,
és mosolyog,
de nem szól.
Kicsit előregörnyed.
Én sem szólok,
csak kihúzom magam.
1957.

Utcasarkon

*Hetven kilóval a hátamon is elmegyek
vagy száz méterig, ha nem zavarnak.*

*Csak ne állna fele gondom
mellett ugyanannyi gond.*

*Senki belügyeibe nem avatkozom,
s az ezt követő követelés közismert.*

*Csak ne lenne olyan ismerős még
egy hang, két szem s a mosolya...*

*Vasalatlan nadrágban járok olykor,
de nem engedem, hogy összegyűrjenek a szemek.*

*Milyen foltos, elnyűtt a nap —
ki kellene már egyszer cserélni.*

1956

HUSZÁR ZOLTÁN

Nyaral, egész őszig

*Halk zenére lejt föl-fölnevetve
s lefekszik egy képzelt kerevetre.*

*Máskor unott vagy búsan merengő
de nyarka körül zöld selyemkendő.*

*Egy szép fiút tart mindenre készen,
hogy vitesse magát szíven, kézen.*

*Aztán klórszagú, hideg teremben
nyaral egész őszig, hogy feledjen...*

1956.

